

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **L. T. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2018, č. j. MV-145320-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 9. 2020, č. j. 30 A 190/2018 – 70,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2018, č. j. MV-145320-4/SO-2017, a vůči rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 9. 2020, č. j. 30 A 190/2018 – 70.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností napadla v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta její žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 10. 2017, č. j. OAM-9447-21/DP-2017. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání se zamítá dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť stěžovatelka neplnila účel povoleného pobytu. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) větou druhou zákona o pobytu cizinců nebyla platnost povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatelky na území České republiky.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tento návrh odůvodňuje tím, že přiznáním odkladného účinku lze dosáhnout toho, aby konečný úspěch kasační stížnosti nebyl jen formální, ale i faktický, tedy aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům stěžovatelky prostřednictvím institutu kasační stížnosti byla včasná a spravedlivá. Stěžovatelka poukázala na judikaturu NSS a uvedla, že na území České republiky žije již déle než 12 let, je plně integrována do

české společnosti a přivykla místnímu způsobu života. Na území České republiky má hluboké společenské, kulturní a především ekonomické vazby, zatímco její vazby k Vietnamu byly silně oslabeny, ne-li úplně zprůtrhány. Nucené vycestování stěžovatelky by představovalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného a zejména soukromého života. Nepřiznání odkladného účinku by pak znamenalo faktickou likvidaci její dlouho budované živnosti, což v žádném případě není možné považovat za přiměřené.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že k přiznání odkladného účinku nejsou splněny podmínky. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nelze posuzovat jako nepoměrně větší újmu, jelikož ta by stěžovatelce mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území České republiky. To sice může být důsledkem zamítnutí její žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém právní úprava řízení o správním vyhoštění zaručuje zkoumání dopadu vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Stěžovatelka je zastoupena advokátem, a ochrana jejích práv je proto zajištěna. Žalovaná dále poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, dle kterého do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá. Konstatovala, že pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musel by jej přiznat vždy, kdy by byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území, pokud by bylo argumentováno nutností opustit území ČR. Žalovaná je však toho názoru, že pokud by mělo docházet k přiznání odkladného účinku ve všech těchto případech, obsahovala by tuto povinnost již právní úprava. Vzhledem k tomu, že ji neobsahuje, mělo by k přiznání odkladného účinku docházet pouze ve výjimečných případech.

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[5] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky, a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatelky důvodným. Z tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že by jí v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v zásahu do jejího

pokračování

soukromého života a vazeb na území České republiky (z návrhu stěžovatelky je zřejmé, že je na území České republiky dlouhodobě usazena), zániku její živnosti a faktické ztráty možnosti vystupovat v řízení osobně. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob.

[6] Ačkoliv k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, pro stěžovatelku by to znamenalo pobývat na území České republiky nelegálně a vystavit se riziku zákazu pobytu na území České republiky po určitou dobu, který je se sankcí správního vyhoštění pravidelně spojen (srov. usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Tato skutečnost tedy není překážkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Na tom nic nemění ani argumentace žalované, neboť je zřejmé, že pokud by se stěžovatelka chtěla vyhnout negativním právním důsledkům správního vyhoštění, musela by území České republiky opustit již po nabytí právní moci kasační stížností napadeného rozsudku.

[7] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalované po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že v projednávané věci přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu